

een vriendje mee, een anderen indischen jongen, bruiner nog dan hij en met iets geslepens en wreeds in de glad-harde oogballen, de beweeglijke neusvleugels, den grijns. Ze hadden geheimpjes samen en stiekemigheden. Voor Huib en Pauline een zorg te meer. Géén vriendje scheen nu beter dan deze ééne.

Maar hoe kon je nog denken aan zulke dingen ! De oorlog ! De oorlog ! De moordende gevechten in Frankrijk en België, in Servië en Rusland. De lange „fronten”, de vele duizenden mijlen lange bloedlijnen die door Europa getrokken werden. De soldaten in de loopgraven, mannen en jongens. In het water, in het koude, modderige water stonden ze, tot boven de knieën hier en daar. O, toen het al dieper najaar werd, met striembuien en stormen.... Een storm in den nacht. Windgehuil en gekletter op de ruiten. En als je dan wakker lag en je vóórstelde....

Toch was het in de nachten nog het eerst, in warm-dichtbijeenzijn, in krampige en nerveuse omhelzingen, dat Huib en Pauline iets van hun diepere liefdegeluk terugvonden. Een arm en als treurig-verlaten, haast zondig liefdegeluk — een snakken naar verlossing vooral uit het afschuwelijke der verbeeldingen. Hunkerend, telkens opnieuw, naar de oude extase, de vreugde van ziel-en-zinnen, de heerlijk bevrijdende overgave, persoonlijkheid aan persoonlijkheid, klampten ze zich aan elkander vast, en als in een plotselinge koorts steeg vaak hun wederzijdsch begeeren. Toch werd het nóóit geheel als vroeger: het zich verliezen, het opgaan in hun liefde, zonder zorgen of achtergedachten. Medelijden met elkander versterkte hun teederheid. Maar een pijn, een angst, een knagend verdriet hield een deel van hun wezen terug. Zoo vreemd, zoo ontmoedigend soms ! Want juist in deze tijden van bijna vertwijfeling aan de menscheid schenen zij dieper dan ooit te beseffen wat zij bezaten in elkander. Elk-ander, het werd een woord, geheimzinnig bijna van bekoring. Want voor elk was de ander geen ander meer. Hemelsch gelukkig waren zij te zamen geweest — nú leden zij dan tezamen. En zie, het kwam hun dikwijls voor of door dat lijden zij nog dichter waren bijeengeraakt.

„Zonder jou, liefste, wat zou ik toch moeten beginnen !” Van zijn innigste gedachten uit had Huib het haar toegefluisterd. En Pauline, zich tegen hem aandrukkend: „Lieve-ling-van-mij, dat jij leeft en mij noodig hebt, is alles voor me, mijn réden van bestaan ! De eenige reden ook, waarom ik mij niet heb aangemeld, als verpleegster, bij één van de ambulances.”

Vele vrouwengedachten, in die dagen, gingen die richting uit. Daar ook nog heelemaal niet zeker was, dat Nederland buiten den oorlog zou blijven, werden overal cursussen ingericht voor verbandleer en wond-verpleging. Pauline had zich voor zoo’n cursus opgegeven, dadelijk al. Eerst ook dit in de perfectie leeren, dan er op haar beurt les in geven,